

Lần Thân

Chuyện Ngày Mai!

MX Phạm Thực-Ấu Tím

Tôi không dám khẳng định ngày mai bạn hay tôi sẽ trúng số, nhưng chắc chắn một điều trong tương lai tôi và bạn sẽ già. Câu đầu môi Sinh - Lão - Bệnh - Tử nghe như đùa mà có thật:

Khi được sinh ra, không ai có thể lựa chọn được lúc nào, thì Lão Bệnh Tử có đến cũng chẳng thể từ chối.

Tôi thắc mắc giữa khoảng Sinh và Lão - Bệnh - Tử là cái gì tại sao không thấy nhắc đến, hay tại trong khoảng đó tôi hay bạn có quyền quyết định có quyền chọn lựa để đến lúc Lão-Bệnh-Tử có những phận số khác nhau. Sống luyện tội, ăn năn tội trước khi chết hay thanh thoả hồn xác rũ áo ra đi, chuyện kèn trống tiền đưa không cần thắc mắc như nhạc sĩ Vũ Thành An: *“Triệu người quen có mấy người thân khi lìa trần có mấy người đưa?”*

Cô bạn gửi thơ viết vài điều về tương lai sẽ thế nào khi về già, những đau tay đau cổ đau lưng, những mệt mỏi uể oải khi sáng phải thức dậy đi làm, khi về nhà không còn sức để cảm rằm chồng con, ngày trước xông xáo dọn dẹp nay có hơi bẽ bộn chút cũng không sao, sức lực nào còn mà chinh đông dẹp bắc, dọn phòng khách, dẹp phòng ngủ, chùi rửa phòng tắm, phòng ăn, cuối tuần chợ búa? Mạn hình, máy vi tính cũng hấp dẫn muốn viết ba điều bốn chuyện, bàn tay làm biếng, ý tưởng cũng chẳng còn nhạy bén quên nhớ nhập nhằng. Đọc một đoạn văn, tìm một đoạn thơ, ngơ ngác hỏi

sao người yêu đòi thế. Thời đại vi tính mọi thứ chuyên đổi rất nhanh rất nhạy, nên con người cũng theo đúng qui luật nhanh nhạy này mà thành mau già. Kỹ thuật, khoa học nhờ vào nhanh nhạy kiếm tiền không ít để chạy theo cái nhanh cái nhạy và ngay cả cái già.

Máy vi tính mỗi ngày thay đổi theo cấp số nhân - nhân - nhân. Con người dùng hết sức lực suy nghĩ tìm tòi sản xuất cái mới, chất xám tuôn ra mất đi cùng với thanh xuân cũng theo cấp số ấy. Từ tiểu học đã mệt nhọc chen lấn tìm cách vào trường giỏi trường hay, lớn lên tí nữa mùa Hè cha mẹ khổ sở gởi vào học luyện thi toán, luyện thi văn, mong các con được vào trường nổi tiếng, lấy được mảnh bằng ra trường để đi làm, đầu bù tóc rối tranh đấu với người ta, điều mong mỏi là làm hết sức để dành tiền và về hưu sớm, khi ấy sẽ đi chơi.

KHI ẤY đến, là lúc toàn cơ thể rã rời đầu gối khủy tay máu huyết mất mũi mặt mày đều biến dạng. Nếu khéo che dấu bằng các thành quả khoa học ứng dụng hóa chất vào màu tóc, màu môi, hay dùng kỹ xảo điều luyện dao kéo của các vị bác sĩ, học miệt mài cả chục năm, với phương châm “cứu nhân độ thế” để căng da, nâng chỗ này, lóc chỗ nọ thì cũng chỉ giống được như chiếc xe cũ đã được sơn phết tạo dáng nhưng bộ máy bên trong không có cơ phận thay thế.

Khoảng Sinh - đến Lão không ngắn, trong khoảng ấy đã hình thành con đường bắt buộc phải

Thủy Quân Lục Chiến

trả giá cho tuổi già sẽ thế nào - con cái sẽ đối xử ra sao, vợ chồng có còn đủ keo sơn gắn bó, bạn bè có còn nghĩ đến mà thăm hỏi lẫn nhau?

Những hoạt động hàng ngày, những vật ăn thức uống có đúng để tuổi già không phải chịu số phận nghiệt ngã, thêm không được ăn, thấy không được chạm. Những bài viết về tuổi già cô đơn trong viện dưỡng lão trên xứ người, đưa ra hình ảnh các cụ không nghe không hiểu được tiếng bản xứ nên hãi sợ, thức ăn không hợp khẩu vị là điều hành hạ các cụ. Nhiều khi đọc xong những bài viết hài tội con cái bỏ cha bỏ mẹ trong nhà dưỡng lão, hình ảnh các cụ ngồi trên xe lăn ngóng mông lung ra cửa, chờ bóng con đến thăm mang cho món ăn có vị nước mắm tôi nghĩ đến con cháu đi làm ngày tám tiếng, cuối tuần có hai ngày để sắp xếp cho năm ngày trước mặt trong tuần, nếu còn con nhỏ phải lo toan thì quả là điều khó khăn để hoàn thành chữ hiếu trên xứ Mỹ. Những câu chuyện răn con dạy cái từ thuở còn thơ ở Việt Nam:

-Ngày xưa có hai ông bà kia, đối xử với cha mẹ già không tốt, bữa ăn thường dọn muỗm dĩa thay chén cho cha mẹ ăn, vì sợ cha mẹ làm vỡ bát kiểu đất tiền. Một ngày kia ông bà thấy cậu con trai làm một cái muỗm dĩa, ông hỏi: “Mày làm muỗm dĩa chi vậy?” cậu con trả lời: “Tui làm sẵn để mai một tí già tui cho tí ăn.” Nghe vậy ông bà tỉnh ngộ đối xử với mẹ cha hẳn hơn để hy vọng khi già cậu con tử tế với mình.

Nay không hợp thời nữa nếu bạn đang sống trên đất Mỹ. Già có viện dưỡng lão, có quỹ hưu bổng, có tài trợ từ chính phủ, các con các cháu đi làm để có tiền đóng thuế, có tiền gởi vào quỹ hưu bổng cho chính họ khi đến lúc họ già. Cái vòng tròn đã được tính toán trước, biết trước thì dọn bát kiểu đất tiền hay muỗm dĩa là điều con cái đâu cần hiểu, muỗm dĩa hay bát kiểu là do sự để dành của chính người muốn được thụ hưởng.

Năm nay, 2015, tôi đi đám ma nhiều hơn năm trước, mỗi năm mỗi nhiều hơn, đặc biệt

là hôm tiễn đưa Trung Tá Nguyễn Minh Châu Tiểu Đoàn 3 Sói Biển, tôi càng thấm thía nỗi Sinh – Lão – Bệnh – Tử của kiếp người. Tôi được biết đến anh rất lâu trong gia đình Thủy Quân Lục Chiến miền Bắc California, anh phải dùng xe lăn sau khi bị tai biến mạnh máu não. Trong buổi lễ tiễn đưa, tôi biết phần nào về cuộc đời của Trung Tá đã trải qua, có thăng có trầm như bao nhiêu người khác, vui ít, buồn lo nhiều, lại thêm bệnh hoạn kéo dài gần 20 năm, nhất là 4 năm cuối không còn vợ bên cạnh để chăm sóc an ủi anh.

Chị Minh Châu ra đi rất nhanh vì bệnh ung thư. Niềm vui còn lại của anh là liên lạc với bạn bè qua các nhóm điện thư, làm thơ gởi gắm nỗi niềm đăng trên các diễn đàn, cùng sự quý mến của tất cả các chiến hữu binh chủng, có hội họp đều ghé đến chờ ông đi cùng, giúp ông nguôi ngoai phần nào. Nhưng anh luôn cho nói cho tôi biết:

–“Anh sống buồn lắm, ghé thăm anh nghe!”.

Vợ chồng tôi ghé đến thăm anh, ăn chung bữa cơm thường nhật, để thấy sống được như anh không dễ chút nào, làm việc gì cũng cần phải có người giúp. Cuối đời anh càng hiu quạnh hơn trong nhà dưỡng lão, sức yếu nên anh không thể đi ra ngoài nhiều nữa, cả ngày ngồi mong ngóng bạn ghé thăm.

Nghe tin anh ra đi, lòng tôi yên ắng hơn vì thấy hình ảnh chị dang tay đón anh trên trời, đám mây trắng lơ lửng trôi hôm hạ huyệt. Con cháu tiễn đưa anh rất trịnh trọng, nhất là khi Trung Tá Lê Bá Bình, Hội Trưởng Hội TQLC Bắc CA, trao quốc kỳ phủ quan tài đến tay trưởng nam của anh Minh Châu. Đời người quả là ngắn ngủi, ngắn như trang tiểu sử, con trai của anh đọc tưởng nhớ anh chưa đến mười phút.

Tôi viết và nhớ đến Anh, nhờ Anh tôi tự hỏi chính mình:

–“Phải làm sao bây giờ khi tháng ngày thanh xuân đã qua, giờ khắc xế chiều đã đến?”

MX Phạm Thực-Ấu Tím